

Η γιαγιά μας η Μυροφόρα!

Γράφει ο Γιώργος Αθανασιάδης

Συνέχεια από την προηγούμενη έκδοση του Κόσμου της Τρίτης Ηλικίας

Βέβαια όλα αυτά, υπήρχαν ως γεωγραφικά και πολιτιστικά ενδιαφέροντα και την εποχή εκείνη, αλλά καθόλου δεν ενδιέφεραν την γιαγιά μου τη Μυροφόρα. Εκείνο που την ενδιέφερε ήταν πως θα σώσει τις ζωές των οκτώ παιδιών που της είχαν απομείνει, των τεσσάρων δικών της και των τεσσάρων της αδελφής της. Έκανε ότι δουλειά μπορούσε να κάνει άνθρωπος και μάλιστα γυναίκα δούλευε στα χωράφια, ζητιάνευε, έτρεχε δεξιά κι αριστερά σέρνοντας τα μικρότερα παιδιά μαζί της, ενώ τ αγόρια πήγαιναν για κάνα μεροκάματο, ότι εβρισκαν και γύριζαν με ένα ξεροκόμματο ή λιγα αυγά στο σπίτι. Ενα κομμάτι μπόμποτα, λίγο λάδι ή λίγο αλεύρι για να κοροϊδεύουν την πείνα, που πιά άρχισε να γίνεται αισθητή και στα χωριά, καθώς όλα τα κτήματα και η παραγωγή ήταν επιταγμένα απο τις γερμανικές δυνάμεις κατοχής. Ο χειμώνας ερχόταν και ο θείος Ισαάκ πήγε στην κοινότητα να ζητήσει κάποιο σπίτι, κάποιο δωμάτιο για να βάλει μέσα τ ασκέρι του. Το μόνο διαθέσιμο ήταν το μισοτελειωμένο σχολείο του χωριού, που δεν τέλειωσε και ποτέ, παρά μόνο ύστερα απο πολλά χρόνια μετά το τέλος του πολέμου.

Η αιθουσα του σχολείου, ήταν μεγάλη και άλλες δύο οικογένειες προσφύγων απο χωριά της ανατολικής Μακεδονίας ήταν στιβαγμένη στις άλλες δύο άκρες και υπήρχε και μια δεύτερη μικρότερη αίθουσα χωρίς σχεδόν σκεπή. Η σκεπή του σχολείου ήταν με τα σανίδια και κεραμίδια δεν υπήρχαν πανω τους. Τα παράθυρα έχασκαν ανοικτά και μόνο οι κάσες γύρω γύρω είχαν μπει και το πάτωμα από χώμα πα-

τημένο. Είχε μια άλλη αίθουσα που την είχαν μετατρέψει σε κουζίνα οι ένοικοι του σχολείου και τέλος οι τουαλέτες για τη στοιχειώδη υγιεινή εξωτερικές. Ευτυχώς για κάποιο λόγο πάντα είχαν τρεχούμενο νερό. Αυτά τουλάχιστον μπορούσε να θυμηθεί η γιαγιά η Μυροφόρα, όταν 18χρονος τότε εγώ φοιτητής της Νομικής στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, καθόμουν και άκουγα με προσοχή τις ιστορίες που μου διηγούνταν.

Η οικογένεια των αδελφωξάδελφων συγκεντρώθηκε στο σχολείο και «έστησαν» το πρόχειρο τσαντίρι τους μέσα στο σχολείο ή μάλλον δύο τσαντήρια... στο ένα έμεινε η γιαγιά μου η Μυροφόρα με τον άντρα της και τα παιδιά της και στο διπλανό που επικοινωνούσε με μια ενδιάμεση τρύπα με της γιαγιάς, έμειναν τ ανήψια όλα μαζί, δηλαδή η μπτέρα μου και τ αδέλφια της. Τίποτα δεν είναι σταθερό στον κόσμο αυτό και φυσικά και οι διαχωρισμοί και οι καταστάσεις αυτές δεν ήταν και δεν μπορούσαν να είναι σταθερές. Τα παιδιά μόνα τους πηγαινοέρχονταν όταν ήταν καλά και όταν είχαν δυνάμεις, γιατί στο μεταξύ ο χειμώνας ήρθε και οι αρρώστιες θέριζαν τον κόσμο.

Τα πιό μικρά κορίτσια πήγαιναν στην ουρά και στέκονταν εκεί που μοίραζαν ένα κουπάκι σούπα σκέτη για να φάνε. Η Φούλη (η μπτέρα μου) κάποια μέρα στεκόταν για ώρα στην ουρά και όταν επιτέλους γέμισε το τσανάκι της κίνησε για το σπίτι να το μοιραστεί με την αδελφή της και την ξαδέλφη της. Τότε έγινε το απερίγραπτο... κάποια απο τις κυρίες που σερβίριζαν, κείνες τις αφράτες και καλοταϊσμένες μάλλον του Ερυθρού Σταυρού ή των δυνάμεων κατοχής, βλέποντας το μικρό κορίτσι να περπατάει με το τσανάκι γεμάτο σούπα, τη ρώτησε που πάει. Η Φούλη της είπε ότι

πάει να δώσει και στην αδελφή της τη Νίνα που ήταν άρρωστη. Τότε η αφράτη κυρία πλησίασε άρπαξε το τσανάκι και τ άδειασε στο χώμα, λέγοντας... αν ήθελε η αδελφή σου να ερχόταν εδώ... Η Φούλη, έβαλε τα κλάμματα και γύρισε στο σχολείο στο τσαντηρόσπιτο με άδειο τσανάκι... Αλλη μια μέρα φρικτής πείνας ήταν μπροστά τους.

Εν τω μεταξύ οι μαυραγορίτες και εκείνοι οι άνθρωποι με τις μαύρες κουκούλες πηγαινοέρχονταν στο χωριό και τα παιδιά τους κοιτούσαν αλλά δεν ήξεραν τι δουλειά έκαναν, τουλάχιστον τα μικρότερα. Κάποιο βράδυ, κουβέντιαζαν χαμηλόφωνα η Μυροφόρα με τον άντρα της και τα μεγάλα αγόρια και λέγαν για τους μαυραγορίτες και τους προδότες. Ακουσαν τα μικρότερα κορίτσια και φοβήθηκαν πολύ. Ετσι απο την άλλη μέρα όταν εβλεπαν ορισμένους «συγχωριανούς» εκεί άλλαζαν δρόμο ή τάχυναν το βήμα να απομακρυνθούν γρήγορα.

Τα παιδιά αρρώσταιναν διαρκώς και η Νίνα ταλαιπωρούνταν απο ελονοσία, κοντά σ εκείνην αρρώσταιναν και τα μικρότερα κορίτσια η Φούλη και η Νόπη. Κολούσαν όλα πάνω στη Νίνα και η Φούλη και η Ελενίτσα οι αδελφές της ήθελαν να την φωνάζουν μαμά.

«Αχxx κορίτσια μου, εγώ δεν είμαι μαμά σας , αδελφή σας είμαι» τους έλεγε

«Γιωργάκη μου», μου είπε μια μέρα η θεία μου η Νίνα, εδώ στην Αυστραλία, στη Μελβούρνη, «η ζητιανιά δεν είναι ντροπή όταν πεινάς και όταν έχεις να ταΐσεις τόσα στόματα. Ολοι περίμεναν στην κατοχή να φάνε εκείνο το ένα αυγό ή το ένα κομμάτι ψωμί. Επρεπε να μοιραστεί σε πολλά κομμάτια. Το φαγητό ήταν σπάνιο που να το βρι-

σκαμε;»

Τούτος ο χειμώνας μπήκε πολύ εκδικητικός για τους πρόσφυγες και τους άστεγους που έμεναν σε παράγκες ή σε τσαντήρια μέσα σε μισογκρεμισμένα ή μισοκτισμένα σχολεία. Η γιαγιά η Μυροφόρα, κοίταζε κάθε βράδυ τα παιδιά όλα και τα ορφανά της αδελφής της και προσπαθούσε να κάνει ότι μπορούσε να τα κρατήσει στη ζωή. Τα αγόρια ο Κώστας, ο Παράσχος, ο Χρήστος και ο Γιώργος ήταν πλέον έφηβοι, παλληκαράκια και έτρεχαν δεξιά αριστερά και όλο και κάτι κατάφερναν να φέρουν για φαγητό στην οικογένεια. Τα χιόνια τις περισσότερες φορές τη νυκτα κάλυπταν τα κεφάλια των παιδιών που κοιμόνταν σκεπασμένα με κουβέρτες και καλυμμένα απο κουρελούδες και ότι άλλο βρισκόταν αλλά οι χιονοθύελλες περνούσαν απο τα παραθυρα που έχασκαν ή απο τις τρύπες και τις μεγάλες χαραμάδες.

Τρεις χειμώνες πέρασαν σ εκείνο το σχολείο και η Μυροφόρα πλέον είχε φτάσει στα όρια της αντοχής της. Χειμώνας του 43 – 44 και μαζί κοντοζύγωνε και η απελευθέρωση και η ήπτα της Γερμανίας απο τις συμμαχικές δυνάμεις, μόνο που η οικογένεια του σχολείου που έκανε «διακοπές» στο Αταλί, δεν το ήξερε. Τα αγόρια κάτι άρχισαν να καταλαβαίνουν και ήταν σαν αετόπουλα έτοιμα ν ανοίξουν τα φτερά τους να πετάξουν. Στο μεταξύ τα πρώτα ερωτικά σκιρτήματα ήρθαν και χτυπούσαν τις καρδιές τους εκεί από το χωριό και απο τα γύρω χωριά. Η ζωή δε σταματά ούτε μέσα στον πόλεμο, ούτε στην κατοχή. Οσο ο άνθρωπος είναι ζωντανός θα ερωτεύεται και θ αγαπά.

Συνέχεια την επόμενη Τετάρτη

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
- ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Australian registered Greek Lawyer entitled to practice Greek Law

Το γραφείο μας σε συνεργασία και με τη Δικηγόρο του Σύνδνευ ΑΘΗΝΑ ΤΟΥΡΙΚΗ (ATHENA TOURIKIS) - SOLICITOR αναλαμβάνουμε την διεκπεραίωση των υποθέσεων σας στην Ελλάδα και την Αυστραλία.

•Θέματα κληρονομιών, αποδοχές, διανομές περιουσιών και σύνταξη διαθηκών στην Ελλάδα και την Αυστραλία.	των - Ελληνική υπηκοότητα και ελληνικά διαβατήρια.	θώς και διορισμό φορολογικού αντικλήτου στην Ελλάδα - Υπαγωγή κατοίκων εξωτερικού στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. στην Αθήνα.
•Γονικές Παροχές, θέματα ασφάλισης και συνταξιοδοτικά στην Ελλάδα.	•Κάθε είδους μεταβίβαση ακινήτων, πώληση, αγορά κ.λπ. στην Ελλάδα.	•Πλήρης ενημέρωση σχετικά με τα φορολογικά σας θέματα και τις τυχόν οφειλές σας σε σχέση με την περιουσία σας στην Ελλάδα όπου και αν βρίσκεται εκεί.
•Τακτοποίηση με συνεργάτες λογιστές στην Ελλάδα των φορολογικών σας θεμά-	•Πληρεξούσια για την Ελλάδα για οποιοδήποτε θέμα υπάρχει ανάγκη.	
	•Εκδοση ΑΦΜ, ΑΜΚΑ και κλειδαρίθμου κα-	

Βρισκόμαστε ΕΔΩ στην Αυστραλία για οποιοδήποτε θέμα σας απασχολεί στην Ελλάδα.

Επικοινωνήστε μαζί μας Tel: 0421 969 172, (02) 9261 3144, e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

Διεύθυνση: 377-383 Sussex St. (Suite 4, Level 5), SYDNEY, NSW 2000